

VELKÁ LEČICE 2016

MANITOU: TAJEMSTVÍ INDIÁNŮ

23. 7. 2016

Dlouho očekávané ráno konečně přišlo. Dobalili jsme poslední zbytky věcí, které nám nesmí chybět, a vydali se směr tábor ve Velké Lečici. Shromáždili jsme se na nádraží, naposled objali naše blízké a nastoupili do vlaku směr Malá Hraštice. Po cestě plné her jsme dojeli do Hraštice, nabrali druhou půlku dětí z okolí Hraštice a vyrazili pěšky do tábora, kde nás vřele uvítali naši staří známí vedoucí. Rozdělili jsme se do pěti oddílů: velké holky, velcí kluci, střední holky, malí kluci a koníci. Ubytovali jsme se ve stanech a následně vyrazili na první program po oddílech (dále jen PPO), kde nás vedoucí obeznámili s táborovými pravidly. K večeri jsme dostali buřtguláš v provedení Štefana, Karla a Aldy. Po nástupu jsme si zahráli pár seznamovacích her, např. jsme jako celý tábor vážali na lanu osmičku nebo se pokusili naučit jména nás všech. Následně už byl čas jít spát.

24. 7. 2016

Po deštivé noci přišlo první očekávané táborové probuzení krásným: „budíček!“. Následovala tradiční nedělní snídaně, ke které bývá vánočka a kakao, a celé dopoledne jsme měli PPO. Po obědě a po poledním nástupu nám byli vysvětleny pravidla ke hře *Erby*, kterou jsme si šli zahrát na Pole smrti kousek od tábora. Ještě před hrou jsme se zařadili do skupin, které budou proti sobě bojovat v průběhu celého tábora o táborový pohár a nějakou speciální odměnu (zatím tajnou). Po skvělé běhací hře *Erby* jsme cestou do tábora nasbírali dřevo, abychom měli na náš první letošní táborový oheň. První oheň zapalovaly Bára s Terkou a my po pár písničkách dostali zpěvníky se všemi našimi oblíbenými písněmi. Tradičně jsme si vyslechli příběh o stoupání na horu, který nám přiblížil naše vlastní hledání lesní moudrosti. Poté jsme se opět pustili do hraní a zpěvu. Během našeho zpívání se u ohně najednou zjevila jakási postava a pomalu se k nám blížila. Představila se jako Kojot – jeden z manitou. Ten nám prozradil, že vyslechl náš příběh a že ho zná. Pak pravil, že manitou jsou vlastně jakousi podstatou lesní moudrosti, o kterou se my na táboře snažíme a rádi by nám na naší cestě pomohli. Věděli jsme, že jsme opět byli zatáhnuti do časové smyčky. Ale vzhledem ke způsobu Kojotovy mluvy jsme byli dost zmatení a tak jsme si po jeho odchodu zaspívali ještě pár písniček a šli na kutě.

25. 7. 2016

Ráno jsme po snídani nastoupili na speciální hru od Verči, pojmenovanou Ztracený kmen alias TAZ hra, která by nám měla pomoci při rozdělení do indiánských kmenů pod různé manitou. Vzpomněli jsme si, že nám Kojot říkal, že nás rozdělí podle našich schopností a vlastností pod manitou Bobra, Datla, Medvěda, Sokola, Havrana a Vlka. My nabídli tuto hru, ve které se prokáže, kdo je rychlý, kdo chytrý a kdo šikovný, atd. Jelikož jsme ale hru nestíhali kvůli velkému hernímu území, rozhodli jsme se dát si pauzu na oběd a pokračovat v ní až po poledním klidu. Po poledňáku jsme hru dohráli na Staré louce a následně se vykoupani v řece. Navečer pro nás přišel Kojot, aby nás odvedl k Vlčímu ohništi, kde nás manitou společně rozdělí do svých klanů. Odvedl nás ke starému ohništi (nově tedy Vlčí ohniště), kde čekal manitou Vlk. Ten celou dobu tančil u ohně, zpíval a prováděl jakýsi rituál. Když jsme přišli řekl jen: „Je čas.“ Shůry se ozvaly hlasy manitou. Následovalo rozdělení do klanů. Někdy se dokonce manitou mezi sebou hádali, když chtěli dva až tři jednoho člověka, ale vždy se nakonec dohodli a my tak byli rozděleni do šesti klanů. Nejvíce bylo Medvědů - 13, a nejméně pak Vlků - jenom 4. Manitou nám ještě vyprávěli příběh o koloběhu života a narušené rovnováze, kterou díky svému strachu poničila jedna z manitou. Poté jsme se přesunuli do tábora a unavení šli spát.

26. 7. 2016

Hned po snídani jsme vyrazili do svých bunkrů na PPO. Vrátili jsme se akorát na oběd a o poledňáku Niky a Kačka našli ve slavnostním ohništi černý svitek, v němž bylo vyprávění o manitou, Uncegila a kmeni Úhořů, kteří jí uctívají. Vlastně nám poslali celý příběh, který nám vyprávěli předchozího večera. Příběh byl o tom, jak manitou chtěli dát lidem svobodnou vůli, ale jeden z nich Ucegila – Had, se bála, že lidé zapomenou na zákony přírody a na ně a tím všichni manitou zahynou a s nimi i všechna zvířata a příroda, protože právě samotní manitou jsou podstatou všeho. Uncegila tedy opustila spirituální svět a vydala se do světa lidí, kde se stala modlou kmene Úhořů a baží se na jejich strachu. Jelikož jsou manitou i rovnováhou života a přírody, tak nemohou zasáhnout, aby ještě více nenarušili už tak křehkou stabilitu koloběhu života. Přicházíme tedy na řadu my, abychom vše dali do pořádku. Během nástupu jsme v ohništi našli dalších 5 kusů kůže, na nichž byly mini mapky a z druhé strany medvědí vlastnosti. Rozdělili jsme se tedy do 5 skupin podle vlastností – houževnatí, vytrvalí, silní, nebojácní, ? - a vyrazili na místa. Plnili jsme různé úkoly, které prověřily naše schopnosti. Donesení posvátné klády do tábora, přetahování se se strážcem cesty, přenášení kmenů přes rokli, boj s klacky nebo vytlačování strážce z kruhu. Za každý úkol jsme dostali část mapy, kterou jsme přes poledňák luštili.

Večer jsme si šli zahrát výbornou Kryštofovou hru *Špión a Maršál*.

27. 7. 2016

Ráno nás probudil už otravný řev: BUUUDÍÍÍČEEEEK!!! Po výborné snídani se skupinka klanu Medvědů vydala na vyluštěné místo ze skládané mapy – kopec Hůrka. Velké holky mezitím natahaly barely s vodou, abychom si mohli letos poprvé vyzkoušet náš skvělý hygieňák. Medvědi dorazili k Hůrce, kde potkali 3 indiány, kteří spadali do kmene Úhořů, tedy pod Uncegilu. Po chvíli hledání našli Medvěda, který jim řekl, že jejich zkouškou je uloupení talismanu právě těm Úhořům, které předtím potkali. Po domluvení taktiky se na ně vydali. I přes dlouhou steč, chaos a neorganizovanost se jim nakonec úkol povedl. Od Medvěda dostali další šifru - půlku mapy. Po obědě začalo pršet, a proto se bohužel musela zrušit hra *Obchodníci*. Pršelo dokonce tak moc, že tým silných a velkých dobrovolníků šel vykopat strouhu u stanů, aby se stany nerozhodly odplavat. Místo původní hry bylo PPO a kapitáni se snažili rozluštit šifru získanou od Medvěda. Zatím tedy neúspěšně. Po večeri, během které přestalo pršet, následovala tradiční diskotéka ve stylu Hawaitéky a opět byl otevřen Lečobar v Péti režii. Celý vyčerpaní jsme potom rádi ulehli do spacáku.

28. 7. 2016

Dopoledne jsme měli PPO na kterém jsme se učili novým věcem ohledně bobříků a taky jsme jich pár splnili. Když jsme se vrátili, našli jsme v táboře tři papírky a tak jsme vytvořili skupinky, ve kterých se společně luštilo. Díky tomu jsme rychle na mapě našli tři místa. Skupina, která šla na Starou louku, měla za úkol poslat si mezi dvěma skupinami zprávu na velkou vzdálenost a potichu. Zkoušeli klasické praporkování s morseovkou, ale to trvalo příliš dlouho. Pak se zvolil úplně nový systém na počítání písmen, který trval snad ještě déle a tak byly vyzváni malí, kteří si posílali sami zprávy pomocí znaků, aby zkusili štěstí. Pod vedením Speedyho odeslali sokolí zprávu během pár vteřin a za splnění od indiánky dostali kus šifry vyryté ve dřevě. Další skupina měla jít ke Kronikáři, kde měli najít dobře schovaného strážce, kterého když našli, dostali další šifru. Poslední skupina šla do Taraxatova ležení, tam byla také strážkyně Sokola, která jim řekla, aby se co nejlépe schovali. Ze 16 lidí nakonec našla jenom 3 a tím byl úkol splněn, po něm nám byl opět dán kus dřívka se šifrou. Na zpáteční cestě byla tato skupina přepadena kmenem Úhořů a byl jim odcizen batoh s fotoaparátem. Po večeri jsme měli na programu Partičku, při které jsme se skvěle nasmáli! Viděli jsme klasické úkoly jako překlad,

reklamace a jiné, nicméně nejvíce nás pobavila seznamka, kde Ivánek předváděl Dory, Kuba lavičku, Kachna Bažinu (vedoucí), Buri kobilku a Miki hádal.

Večer už postoupil, když se ozval poplach a svolanému táboru se zjevila strážkyně časové smyčky. Ta nám řekla, že nás už dlouho sleduje a že má mnoho podob. Sdělila nám, že je v podstatě neutrální, že jí zajímá hlavně to, aby dějiny probíhaly, tak jak mají a aby byl jejich děj zaznamenán. Proto si cení kronikářů, archivářů a dějepisců. Asi díky tomu také věděla, že nám byl ten den odcizen fotoaparát. Po delším rozhovoru nám předala dva krystaly času, které maskují toho, co ho nosí a zároveň zaznamenává historii časové smyčky. Podmínkou však bylo, že se tento archivář nebude účastnit a žádným způsobem konfrontovat děj spojený s časovou smyčkou. Pak nám byl vrácen foťák, který nám přinesl právě zjevený Aleš, kterého provedla skrz čas a prostor právě sama strážkyně. Nedočkavě jsme ulehali do svých stanů a těšili se na další den.

29. 7. 2016

Dneska nás probudil opět známý křik.... Den jsme odstartovali výbornou snídaní v podobě sloního žrádla. Po nástupu se děti z kmene Sokola vydaly na vrchol Čihadla, kde na ně čekal manitou Sokol obklíčený Úhoři. Jelikož sokolové nepřišli včas, tak museli soupeřit v provázkové stezce o medailon patřící Sokolovi. Hrál se jak o přívěsek, tak o vlastní životy a aby toho nebylo málo tak i o svobodnou vůli manitou Sokola. Sokolové získali medailon jako první. Když však sokolové běželi zpět, tak Explodák běžel za jedním Úhořem mimo stezku a tím porušil pravidla hry. Jelikož se tak stalo, tak Úhoři usoudili, že má v sobě hada a že si pro něj jejich paní Uncegila přijde. Po krátké hádce se Sokolem Úhoři odběhli, a sokolové dostali konečnou část mapy a šli do svého ležení.

K obědu byli výborné špagety. Následoval polední klid a poté PPO. K večeri byli výtečné vdolky a následoval nástup, na kterém nám vedoucí řekli o hře, kterou budeme hrát – *Americké vybíjené*. Našich 5 skupinek, které se pojmenovaly Marco, Polo, #Dreamteam, Lenoši a Šutři, si rozdělilo své kouče. Největší výkon podala malá Beátka, která vždy zůstala jako poslední na poli ze své skupinky. Vyhrála Tomášova skupinka, která se na závěr utkala s All-star týmem tvořeným z původních koučů. Po porážení All-star týmu někdo zakřičel „mejdlo“ což je signál pro poplach a shromáždění celého tábora. Byl to však jen planý poplach a tak jsme si vyčistili zuby, popřáli si navzájem dobrou noc a zalehli do spacáků.

30. 7. 2016

Posnídali jsme úžasnou ovesnou kaši, jinak řečeno snídaní šampiónů. Dopoledne byly workshopy, kde jsme dělali placky na ohni s Danem, stříleli z luku s velkým Kubou, vyráběli lapače snů s Verčou, paracordové náramky s Pétou a louče s Kubou. Dále jsme si nechali namalovat krásné obrázky na obličej od Maji a Majdy, a když jsme toho měli tak akorát, tak jsme odpočívali v hracím koutku u Sísy.

Po obědě se v táboře začali objevovat příšerky na nastávající Miss hrůzy. Příšerky, které jsme mohli potkat v táboře, byly například mrtvá holčička, nahé bahno, siamská dvojčata, ubohý pocestný, krvelačná zrůda a další. Nejvíce naše porotce oslovila ukecaná mrtvá holčička.

Chvilí na to nás v táboře překvapila skupina Úhořů a přišla dokonce i s manitou Hadem Uncegilou. Ta nás chtěla obelstít, tvářila se přátelsky a snažila se nás jakýmkoliv způsobem přimět, abychom se odvrátili od ostatních manitou, že ona je to jediná správná, co se o nás postará. Poté, co jsme jí řekli, že jí nepotřebujeme, najednou změnila svou tvář a vybouchla zlostí. Tím nám ukázala svou pravou tvář a začala se ohánět svým právem na Explodáka. Jelikož podle ní je v něm HAD a tím patří jí. Nevydali jsme ho. I přes to, že do nás Úhoři stále doráželi, naši kruhovou obranu neprolomili.

Následně jsme zahlédli rudý dým a uviděli přicházet manitou Vlka – Yavannu. Ten Uncegile řekl, že podle starých zákonů má Explodák 3 dny na to prokázat v sobě původního manitou než na něj bude mít Uncegila plné právo. Ve chvíli, kdy Úhoři s Uncegilou odešli, předal nám Yavanna šifry ke svým vlkům a řekl, že nám pomůže, dokážou-li ho jeho vlci do zítřejší noci najít, poté odešel. Večer jsme zasedli k našemu druhému táborovému ohni a zpívali až do noci, než jsme ulehli k vysněnému spánku.

31. 7. 2016

Ráno nás vzbudil náš nejvíce nejoblíbenější křik BUDÍČEK. Po vynikající snídani a ranním nástupu jsme se rozdělili do 3 skupinek a vydali se na místa, která jsme minulý den vyluštili. Jedna skupina se vydala na místo poslední elfí bitvy. Druhá směrem na MASH a poslední k Živlům. Všechny skupinky svůj úkol splnily a od strážců obdržely instrukce k přivolání Yavanny k posvátnému ohni, který musela rozdělat pouze naše čtyřčlenná skupinka vlků. Odpoledne nás čekala naučná hra „Zdravotnický stan“, při které jsme se seznámili se základními prvky první pomoci. Naučili jsme se jak ošetřit zlomeninu, co dělat při tepenném krvácení a spoustu dalších užitečných věcí. Po večerním nástupu se skupinka vlků vydala ke starému ohništi, kde měl probíhat rituál pro přivolání Yavanny. Jejich úkol ale nebyl tak jednoduchý. Jelikož nám déšť znepříjemňoval celý den, tak bylo i všechno dřevo dosti mokré. Nakonec na pomoc přišel sám Yavanna, rozdělal oheň a naučil naše vlky šamanským rituálům. Ve chvíli, kdy vlci ovládli své schopnosti, poslali pro zbytek tábora. Všichni velcí se shromáždili u posvátného ohně a sledovali vlčí rituál pod vedením Niky. Očistování Explodáka probíhalo úspěšně, dokud se z čista jasna neobjevila Ucegila s Úhoři. I na tu ale naši vlci byli připraveni a ke konci, když se stále nechtěla Uncegila vzdát, nám na pomoc přišel Yavanna a vysvětlil jí, že už mezi námi nenajde Hada a tím pádem tam už nemá co dělat. Rozhodla se tedy ustoupit, jelikož s manitou Vlkem na naší straně jsme očividně silnější, a se syčením, že si pro své hady přijde, stáhla své úhoře a zmizela. Po konci rituálu byl v Explodákovi opět vyvolán sokol. Odebrali jsme se do tábora a shrnutí situace jsme nechali až na ráno.

1. 8. 2016

To ráno jsme vůbec nechtěli vylézat ze spacáků. Na snídani nás ale hlad a chuť na neobvyklé pomazánkové máslo dovedl. Poté jsme začali luštit šifry, které v táboře zanechal schované manitou Datla. Po rozluštění jsme se rozdělili do čtyř skupin, které se vydali na různá místa kolem Velké Lečice. Po úspěšném splnění úkolů jsme dostali dřevěná kolečka s různými znaky a čísly. Nevěděli jsme, co s nimi máme dělat, a proto jsme vyčkávali, co se bude dít dál.

K obědu jsme dostali rajskou a těstovinový salát, po kterém nás čekal oblíbený poledňák. To odpoledne jsme strávili v duchu čistění, které jsme už vážně potřebovali. Navštívili jsme tedy hygieňák. Po večeři, ke které byly sladoučké nudle s mákem, jsme večer strávili po oddílech v duchu PPO a posléze jsme se šli připravit ke zdárnému spánku.

2. 8. 2016

BUDÍÍČČÉÉÉÉK!!! Po společně taneční rozcvičce jsme se dozvěděli, že slavíme Velikonoce. Moderátoři ranní show Rádia Lečo, Ivan Ivanovič a El Kachnito, nám odpočítali STAAART! a v tu chvíli se všichni rozeběhli nad bunkr velkých kluků pro vajíčko s dárkem uvnitř. Každý dostal něco jiného. Ke snídani byla opět výtečná snídaně šampiónů. Po snídani následoval nástup, na kterém jsme se dozvěděli, že z ničeho nic nás dnes čekají Vánoce. Každý si vylosoval jméno někoho jiného, od koníků po vedoucí, komu bude dávat vánoční dárek.

Po nástupu následovalo PPO, během kterého nás přišel navštívit manitou Datel. Řekl Datlům z našeho tábora, aby si vzali dřívka, která dostali na jeho cestě a šli s ním. Došli až k traverzám, kde se snažili prokousat logickým hlavolamem. Nakonec úspěšně a Datel jim dal přísady na léčivou mast. Následně se vrátili do tábora akorát na tradiční vánoční oběd, řízky s bramborem.

O poledním klidu jsme dražili dárky pro ty, které jsme si vylosovali a pak jsme je zabalili a dali pod stromeček. Před večeří jsme si rozdali dárky a zazpívali koledy, které doprovázela Síska na flétnu. Po rozdání dárku následovala naprosto luxusní večeře v podobě nastavované kaše. Na večerním nástupu nám vedoucí oznámili, že bude diskotéka. Jelikož se hrály české písničky tak nové označení Čekotéka se nesla v duchu tmy a svítících náramků. Péťa a Léňa provozovaly náš oblíbený Lečobar. Během večera se také rozjela pátrací akce, jelikož si pár lidí v průběhu dne všimlo, že se okolo tábora pohybují neznámé osoby (některým známé jako vedoucí z jiných táborů). Po velkém maskování se oddíl velkých kluků společně s několika vedoucími vydali na průzkum okolo tábora. Mezitím se v táboře všechny malé děti bavily na Čekotéce a velké holky hlídaly na stanovištích v táboře. Po návratu našich hlídek se Koníci, Výřivky (malé holky) a malý kluci odebrali ke spánku. Někteří dobrovolníci z velkých oddílů potom drželi hlídku. Zjistili jsme totiž, že se nám snaží skupina (ne)známých vedoucích ukrást vlajku. Přes noc se naštěstí nic nestalo a tak se ranních hlídek ujaly již Výřivky.

3. 8. 2016

Po sladké koblihové snídani bylo PPO, během kterého probíhaly přípravy na puťák. Museli jsme dojít až do vzdáleného Kytína, kam nás navedla šifra. Na místě jsme měli vyhledat manitou Jelenu, který se za nás měl přimluvit u manitou Orla, aby nás vzal pod svá křídla.

Vyrazili jsme odpoledne. Malí si zkrátili cestu autobusem, ale v klidu a pohodě jsme na místo dorazili chvíli po sobě. Když se začalo stmívat, rozdělali jsme oheň a dali si buřty. Seděli jsme okolo ohně a povídali si, když jsme zaslechli z lesa zvuk bubnů a zpěv. Vydali jsme se za líbezným zvukem a po chvíli našli Jelenu Hehaku, a jeho dvě laně. Manitou Jelen se divil, že jsme ještě Orla nevyhledali, ačkoliv jsme o něm již museli dávno slyšet. Nicméně slíbil, že se u něj přimluví, aby nás přijal. Chtěl, abychom mu zazpívali naši bojovou píseň. Hehaka nám vysvětlil, že síla kmene v boji je rovná síle bojového nápěvu. Jelikož jsme žádnou píseň neměli, narychlo jsme dali hlavy dohromady a složili jednoduchý nápěv. Jelenovi a jeho laním se docela líbil, tak nám poradil, že Orel má rád rozhled a tedy sídlí vysoko. Následně nám předal kožený váček s bílým práškem a řekl, že až přijde čas, zjistíme k čemu ho použít. Poté jsme se odebrali na kraj lesa spát pod širým nebem.

4. 8. 2016

Probudili jsme se na karimatkách v lese u Kytína. Před snídaní jsme se zabalili a ve chvíli kdy přijela Kachna s Burim se snídaní, naházeli jsme k nim do auta karimatky, abychom byli co nejlehčí na cestu. Následně jsme šli celé dopoledne zpět do tábora. Jelikož velcí dorazili brzy, následovalo pro ně rychlé mytí v Kocábě než přijdou i naši nejmenší. Cestou zpět, umytí a svěží, potkali výpravu malých, kteří se rozhodli, že na oběd nechtějí jít z pocení a šli se také trochu smočit. Pak jsme si dali oběd.

Odpoledne jsme se v řece umyli všichni a pořádně mýdlem v rámci PPO, během kterého byl po náročném cestě naplánován relax u vody. Večer se nic speciálního nedělo a tak jsme byli rádi, že můžeme ulehnout v klidu do spacáků.

5. 8. 2016

Po ranní snídání šampiónů, která nám dala energii na celý den, jsme se všichni vypravili na vrchol Nevada, protože se nám po předlouhé době podařilo vyřešit šifru, která nás měla zavést za manitou Orlem. Pršelo. Na místě jsme narazili na čtyři Úhoře, jakousi ženu a Orla, který se na nás hněval. Naštval jí hluk, který jsme jí nadělali v posvátném lese a fakt, že jsme znesvětili posvátnou kládu, kterou jsme dostali od medvědího strážce, ve chvíli kdy jsme jí nechali ležet u odpadků v tábořišti a nic jsme s ní dále nedělali. Přesto nám nabídla pomoc, ale nebyla zadarmo. Měli jsme se rozdělit po klanech a každý z nás získat pera v barvě našeho klanu. Cestu k získání nám ale blokovali Úhoři a také jejich šaman. Přes snahu nepřátel se nám stejně podařilo pířka získat. Manitou Orel nám řekla, že nám přinesou na naší cestě štěstí, pokud je budeme mít u sebe. Ještě nám prozradila, jak můžeme znova posvětit totem, neboli znesvěcený kmen, a jak se o něj starat. Když jsme se vrátili, byli jsme neuvěřitelně promočení a unavení. Naštěstí na nás čekal teplý čaj a také oběd. Poledňák jsme strávili sušením věcí a také zahříváním nás samostatných dobré bylo, že už nepršelo. Odpoledne i večer následovalo popršené PPO.

6. 8. 2016

Bylo klidné ráno. Až jsme najednou uslyšeli BUDÍČČEEÉK. K snídani byla výborná jahodová ovesná kaše. Po nástupu se skupinky vydaly na bobří cestu. Úkoly na stezce měly ukázat naši šikovnost, museli jsme vybalancovat dřevěný míček na dřevěném čtverci, vyrobit korálky z hlíny a složit dvě hádanky. Každá skupinka přinesla do tábora kus skládačky pro klan bobrů.

Po poledňáku jsme se koupali v brutaru a zároveň nosili dřevo na večerní táborák. V tu chvíli Niky našla poslední část skládačky schovanou v tábořišti. Naše bystré hlavy dokázaly skládačku složit a vyřešit v ní schovanou šifru. K večeri jsme měli buchtičky se šodó a po nástupu jsme se pomalu začali scházet u ohniště, abychom mohli zapálit náš třetí slavnostní táborový oheň. Okouzlení silou ohně a utíkajících jisker jsme si krásně zazpívali a pak se uložili ke spánku.

7. 8. 2016

Probudili jsme se do prosluněného rána. Ke snídani bylo tradičně vánočka s kakaem. Potom nás čekal krátký nástup, kdy Dan vyhlásil *Velkou zdravotnickou soutěž*. Celý tábor se rozdělil do trojic. Pak následovala krátká příprava a prvních 5 skupinek se rozmístilo na 5 stanovišť. Tam čekalo mnoho zranění, která jsme museli hbitě vyřešit. Vedoucí trpěli následujícími zraněními: bezvědomí následkem úrazu do hlavy, astmatický záchvat, tepenné krvácení, uříznutý prst, pokousání od psa, hypoglykemie, otevřená zlomenina a další. Bylo to poučné a moc jsme se bavili a díky tomu jsme si dokázali představit tyto situace, a kdyby nás něco podobného potkalo, jsme na to připraveni! Když jsme všichni obešli všechna stanoviště, už byl čas na oběd.

Užívali jsme si poledního klidu když tu najednou přiběhl Kuba a Kryštof a vyhlásili poplach! Údajně se u aut srazila dvě osobní auta (zinscenovaná také našimi vedoucími). Měli jsme díky tomu opravdu silný zážitek. Viděli jsme dvě auta. V prvním byla mladá rodina s miminkem, které matka neudržela při nárazu v rukách a tak mělo mnohačetné zlomeniny a velikou ránu na hlavě. Bohužel už nemohlo být zachráněno. Matka byla připoutána a kromě pár pohmožděnin byla v pořádku, ve chvíli kdy uviděla své dítě, začal obrovský hysterický záchvat, který ukončilo až její vlastní vyčerpání. Otec nebyl připoután, a proto si rozbil hlavu o volant a nebylo mu pomoci, stejně jako miminko byl na místě mrtev. Druhé auto bylo plné opilých přátel. Jeden byl tak opilý, že se pozvracel a byl v bezvědomí, druhý byl agresivní a třetí byla žena a byla v opileckém veselí a vůbec si neuvědomovala, co se děje, ani že se pořezala o láhev od piva. Řidičovo místo bylo prázdné a tak jsme ho museli najít. Byl v šoku, že způsobil tuto nehodu, ale jinak byl celkem v pořádku.

Jakmile jsme došli do tábora tak děti z kmene Bobrů odešli za svým manitou a zbytek se účastnil boje ve hře Kýblovka. Když se Bobři vrátili, dozvídali jsme se, co všechno museli vykonat a že celý tábor má za úkol vyrobit sošky jednotlivých manitou z posvátných dřivek. Naším Bobrům ještě jejich manitou řekl, že Orlovi sebrali Úhoři pár pírek, které měli být pro pár dětí z našeho tábora, jenž pírkou od Orla nedostala a musela si je více zasloužit. Také jim řekl, že se Úhoři chystají zničit Yavannovo ohniště.

Po večeři byla na programu Štefanova hra, když jsme se z ní vrátili, vybrali jsme z našich řad elitní skupinu velkých, která půjde porazit Úhoře. Pera jsme ukradli, bohužel nám na pár minut ukradli jednu naši vlčici Anetku, a i když se jí povedlo uniknout ze zajetí, Úhoři na nás stále doráželi a také rozbořili Yavannovo ohniště. Když jsme se dokázali vymanit z dorážení Úhořů a setkali se se skupinkou, která přišla na pomoc, Úhoři nám uprostřed naše shromáždění začali lákat Anetku na jejich stranu. Anetka se nedala a ze všech sil dokázala potlačovat Úhořů našeptávání. Nakonec zazněl vysílený Yavannův hlas a ten Úhoře zahnal, ale naneštěstí se ozval i Uncegilin hlas. Uncegila se manitou Vlka vysmívala, že poslední zbytky své energie věnoval nám a na důkaz její rostoucí moci zničila pár svých podmaněných Úhořů a zmizela dřív, než jsme se stihli rozkoukat, co se vlastně stalo. Věděli jsme, že nad námi Yavanna tu noc drží šamanskou stráž a tak jsme šli již v klidu spát.

8. 8. 2016

Ráno nás vzbudil nepříjemný budíček. Ke snídani na nás čekala vajíčková pomazánka s chlebem. Na nástupu jsme si vše shrnuli, abychom věděli, co je třeba dělat dál. Po nástupu bylo PPO, ale spousta z nás dělala na totemu a soškách manitou. K obědu byla čína a po poledním klidu jsme se všichni pustili opět do práce. Zároveň se také luštily šifry, po vyluštění jsme se rozhodli, že se vydáme na dlouhou cestu po skupinkách. Naštěstí nás již u rozcestí zastavili havraní strážci, za kterými jsme původně měli jít dlouhou vzdálenost. Řekli nám, že to byla pouze zkouška vůle, jestli se na cestu vydáme. Každý strážce na Havraní cestě si vzal jednu skupinku a odvedl ji na nedaleké místo, kde se plnily logické úkoly. Nejtěžší se nakonec ukázal šoupací obrázek Havrana, ačkoliv i jiné úkoly vyžadovaly bystrou mysl. Vrátili jsme se na večeři, ke které byla znojemská omáčka s rýží. Poté bylo PPO a někteří opět vyřezávali totem a pak jsme se uložili ke zdárnému spánku.

9. 8. 2016

Ráno, potom, co nás opět vytrhl z říše snů křik: „BUDÍČEK!“ jsme se po snídani vrhli na šifry, které byly pro Havrany. Tlačil nás čas, ale nakonec se nám podařilo odhalit místo, kam se klan moudrých a lstivých měl vydat. Okamžitě se tam naši Havrani vydali. Zbytek tábora měl PPO.

Když Havrani dorazili na místo, čekal na ně strážce a sám manitou Havran. Přivítal nás a před tím než nás vpustil do svého labyrintu vědění, kde na nás čekaly havraní úkoly, jsme museli odpovědět na jeho hádanku. Indicie k odpovědi jsme dostali na Havraní cestě – ptačí pera, uhel, příběh o havranovi a legendu o šifře, která nás sem dovedla. Odpovědí na havranovu hádanku bylo to, co mají tyto věci společného. Díky správné odpovědi, řeč, byli naši Havrani vpuštěni na finále jejich cesty. Po splnění úkolů v labyrintu dostali polovinu šifry, jejíž zbytek jsme měli dostat od manitou Bobra až doděláme totem. Tato zpráva nás prý měla dovést k jednomu z dalších manitou, který by nám měl věnovat posvátný oheň na poslední bitvu. Vrátili jsme se do tábora, kde už probíhali poslední přípravy k dokončení totemu. Poté jsme našli druhou polovinu šifry, právě od Bobra. Zjistili jsme, že za manitou Bizona máme dojít na Pole smrti a odpoledne jsme se tam vydali. Naším úkolem bylo přenést část posvátného ohně, který Bizon přinesl na zem ze spirituálního světa, do tábora. To se nám díky týmové spolupráci celého tábora povedlo a po večeři jsme si tak mohli pořádně zatrsat na Rockotéce, poslední táborové party roku 2016.

10. 8. 2016

Ráno jsme vstali jako každý jiný den, nic se nedělo. Snídaně, nástup a na celý den naplánované PPO. Po obědě při poledním klidu nás navštívil v tábořišti Orel se svým malým orlem, Jírou v časové smyčce, a oznámil nám, že se máme připravit na poslední bitvu. Uncegila shromáždila všechny kmeny, co jí uctívají a ještě před soumrakem dorazí na místo, kde se voda vlévá mezi dvě černé skály, místo nám známé jako Vodopády. Během všech cest jsme dostali různé předměty... Zlatá a stříbrná pírká od Orla, posvátnou zem od Jelena, posvátný oheň od Bizona a totemy oslavující manitou jsme vyrobili z dřevků od Bobra. Všechny tyto předměty měl náš klan využít právě tento den při rituálu a boji právě proti hadí paní. Byla potřeba i hadí kůže, kterou měla Uncegila na krku a na ruce. Od malého orla jsme dostali více masti od Datla, abychom potlačili úhoří uštknutí. Orel nám poradil jak vytvořit skupinky, ve kterých bylo možné oslabit Úhoře. Vždy bylo třeba dvou medvědů, jednoho sokola, jednoho havrana k velení, jednoho datla k pomazání Úhoře a jednoho bobra s totemem. Vlci prováděli rituál a jedna speciální skupina Káji K., Páti, Tea a Maxe pod velením Dana měla za úkol Uncegilu připravit o její hadí kůži.

Připravili jsme se a vydali se na místo. Po cestě jsme potkali manitou Kojota. Když jsme dorazili, spatřili jsme mnoho Úhořů a v jejich středu byla sama Uncegila. Začali jsme bojovat podle Orlových pokynů. Po dlouhé bitvě, která vypadala celkem beznadějně, se nám podařilo manitou Hada kůži ukrást. Spálili jsme ji společně s ostatními předměty a přivolali tím Uncegilu do našeho kruhu. Podařilo se nám ji přesvědčit, že i v nás je kousek hada, že každý je svým způsobem ctižádostivý. Že její strach ze zapomnění manitou je zbytečný, když každý z nich symbolizuje určitou skupinu zvířat a vlastností. Nikdy nezmizí! Nebude zapomenuta! Hadí paní procitla a její úsudek se rozjasnil. Uncegila již nebyla zraněná ani zlá, pochopila, co vše se odehrává v lidské mysli a že každý je součástí velkého koloběhu života a nikdy nemůže být vše zcela zapomenuto. Omluvila se nám i svým kmenům, které předtím ovládala strachem. Poprosila je, aby nám pomohli, tedy spíše našim zraněným, aby se jim dostala dostatečná péče. Uncegila se slzami v očích odcházela společně s Kojotem vstříc zapadajícímu slunci, na vyšší místa zpět za jejich bratry a sestrami, za ostatními manitou. Chaos nám před odchodem řekl, že by bylo dobré na oslavu večer rozdělat oheň. Když jsme se vrátili do tábora a nadlábli se lahodnou večeří, posadili jsme se do kruhu k posvátnému ohni a pogratalovali si. Z ničeho nic se objevili všichni manitou včetně Uncegily, aby nám poděkovali a shrnuli naše poznání, naše vědomosti a schopnosti... V podstatě povídali o lesní moudrosti, které se na táboře i mimo něj snažíme dosáhnout. Znavení ale přes to s úsměvem na tváři jsme se odebrali do svých stanů ke zdárnému spánku.

11. 8. 2016

Vzbudili jsme se do dalšího krásného dne a dopoledne nás čekalo PPO, které si každý užil patřičně po svém. Odpoledne na nás čekala Štefanova úžasná hra *Vlajkovaná*, ovšem obohacená o spoustu zajímavých věcí jako palcáty, meče popřípadě luky. Večer bylo opět PPO a všichni, až na Velké holky, které to zaparkovaly do hangáru, spali v bunkrech. V noci jsme si mohli udělat jednoho z posledních bobříků a to odvalu.

V tento slavnostní den Kateřina Bílková takzvaná Ziky dosáhla třetího stupně lesní moudrosti.

12. 8. 2016

Probudili jsme se do posledního celého dne tady ve Velké Lečici a všichni jsme si ho chtěli co nejlépe užít. Možná i proto jsme se dopoledne vydali na starou louku hrát *Kolíky*. Cestou zpět do tábora každý ještě nabral hrst dřeva na poslední táborák. Odpoledne jsme se myli v brutaru, a kdo se zrovna nemyl tak balil + Velké holky trhly nový rekord v nabírání vody do 8 barelů pouze v 6 lidech za neuvěřitelných 1:29! Následně by se už ani nemuseli koupat, jak byly mokré. Po tom, co jsme všichni krásně voněli, už jsme jen čekali na poslední slavnostní táborový oheň, u kterého se předávalo mnoho lesních moudrostí. Pořádně jsme si ještě zazpívali a vydali se na kutě. Krásou posledního ohně je, že ten večer u něj můžou spát všichni, kteří mají na krku placku lesní moudrosti. Tak tomu bylo, je a bude.

13. 8. 2016

Po probuzení byl nejvyšší čas dobalovat poslední věci. Ke snídani byla vánočka a kakajíčko, letos naposledy. Po ní následovalo mytí podlážek a stanů, přendávání stanů na sluníčko, odvážení našich kufrů aj. Než bychom řekli švec, byl poslední nástup, na kterém jsme se společně vyfotili, řekli pár důležitých posledních slov a naposledy se pořádně rozloučili. Následně jsme se už museli vydat na vlak a s naším milovaným táborem se rozloučit vstříc našim drahým rodičům.

Letošní tábor byl úžasný a nezapomenutelný, plný neuvěřitelných zážitků a momentů, ze kterých se nám tají dech. Těšíme se na akce během roku a na příští rok!!!